

Cantar en català

«Partim amb un desavantatge de reconeixement i de poder de difusió, perquè som habitants d'un món de números, també en la cultura»

Fa molts anys, una de les preguntes més recurrents que els periodistes em formulaven era la de "per què cantes en català?". Amb el pas dels discos, va anar diluint-se, tot i que encara avui hi ha algú que la deixa caure. Darrere d'aquest interrogant innocent, hi ha una realitat crua: si cantes en català, hi ha molt menys públic disposat a escoltar-te. I els professionals de la informació furguen en aquesta nafra de sentir-nos minoritzats, per veure si durant la resposta surt alguna arenga nacionalista que pugui servir per a seguir menystenint i ridiculitzant el fet de cantar el català.

És veritat que en la nostra llengua hi ha molts actes de militància, i optar per utilitzar-la en les cançons moltes vegades s'ha justificat i entès des de la defensa política de la seva supervivència. Però sempre s'ha obviat el seu valor més emocional, que és el de la normalitat: canto en llengua catalana perquè és la llengua amb la qual m'expresso millor. Quan els periodistes posen en dubte aquesta normalitat, en aquella associació que fan de l'idioma amb l'audiència, no estan fent altra cosa que projectar un prejudici. No se l'han inventat ells; el prejudici existeix perquè la realitat social i lingüística el sustenta.

A partir de l'any 10 d'aquest nou segle, van començar a fer eclosió propostes musicals des d'àmbits estilístics molt diversos, cosa que va ajudar a estendre l'ús de la llengua en la creació de les cançons, i en conseqüència va ampliar el públic. Alguns d'aquells vells estigmes (cantar en català està subvencionat, és de nacionalistes, és de comarques, és de pagesos, no sona bé, etc.) van anar-se esmicolant a poc a poc, i ara el públic ja pot fer qualsevol cosa amb la música cantada en català de fons, perquè hi ha projectes de qualitat en tota mena de gèneres.

Avui, una de les esquerdes que té aquesta normalitat, que hem anat conquerint amb caminar de les tortugues, és la globalització i el capitalisme. Per molt que ens hi esforcem, la venerada immersió i la sobredimensionada institució esdevenen un paraigua permeable. No en tenim prou amb la teoria. Com a comunitat lingüística, necessitem exercir el dret de la plena oficialitat, perquè el sistema actual ens ofega.

Partim amb un desavantatge de reconeixement i de poder de difusió, perquè som habitants d'un món de números, també en la cultura, i nosaltres no portem tants zeros després del primer punt dels milions de parlants. Cal fer de la normalitat un acte de militància, però sobretot no deixar-se endur per les llaminadures de la quantificació. Grups de música dels Països Catalans, canteu en català. Feu-ho en acte de consciència, de transmissió d'una manera de veure el món, d'entendre la terra i la vida. Però feu-ho sobretot perquè us dona la gana.